

Abstrakt: Dochované antické řecké muzikologické spisy vykazují značné shody ve výkladech o hudební teorii, i když některé z nich jsou od sebe vzdáleny až sedm století. Cílem této disertační práce je dokázat, že tyto shody nejsou dány zastavením vývoje hudby, ale spíše skutečností, že hudební teoretikové římské doby měli ve zvyku pracovat výhradně s prameny, a to i několik století starými, aniž by se ohlíželi na reálný stav, v němž se hudba nacházela v jejich době. Mezi takové hudební teoretiky patří i Aristides Quintilianus, autor 3. stol. n. l., pod jehož jménem máme dochován spis *Peri músikés* o třech knihách. Součástí disertace je stanovení a popis předpokládaných vývojových změn v praxi, které lze vypožorovat ze svědectví nemuzikologických spisů a notačních zápisů, a představení spisu Aristida Quintiliana jako takového i v kontextu ostatního antického muzikologického bádání. Dále je předložen překlad a komentář první knihy Aristida Quintiliana, která by měla odrážet vývoj hudby, a konečně na základě srovnání vybraných pasáží z této knihy s paralelními pasážemi z jeho předchůdců stanovena Aristidova pramenná základna.